

Dániel könyve – Száznolcvanhét) [.

Az Oroszlán kinyilatkoztatása: Paniomtól a végső elpecsételésig

Jeff Pippenger

2024-04-17

Amikor Jézus egy prófétai igazságot feltör, Júda törzséből való Oroszlánként jelenik meg; és Cézarea Filippinél Júda törzséből való Oroszlán kezdte feltörni azt, hogy „Jeruzsálembe kell mennie, és sokat szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletnie, és harmadnapon feltámadnia.” Ezek az igazságok összhangban vannak azzal az üzenettel, amelyet a száznegyvennégyezer lepecsételési idejének kezdetén feltört, majd ismét ugyanazon időszak legvégén. Ezek az igazságok összhangban vannak azzal az üzenettel, amelyet Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenharmadik–tizenötödik versei szemléltetnek.

Amikor Ő feltöri azt az igazságot a száznegyvennégyezer számára, azt sorról sorra való módszer által teszi, mert ott találhatók az Isten országához tartozó „kulcsok”. Azokat az igazságokat meg kell enni, mert azok az Isten országának kulcsai, és Isten országának az Ő népének bensőjében kell lennie.

Amikor pedig a farizeusok megkérdezték tőle, mikor jön el az Isten országa, így válaszolt nekik: Az Isten országa nem szembeűnő módon jön el; sem azt nem mondják majd: Íme, itt! vagy: Íme, ott! mert íme, az Isten országa tibennetek van. Lukács 17:20–21.

Az ördögök is hisznek, és mégis rettegnek, mert nem elegendő egyszerűen hinni az „igazságot”. Annak a részeddé kell válnia, miként az elfogyasztott testi táplálék is azzá lesz. A tizenharmadiktól a tizenötödik versig terjedő történetben a Júda törzséből való Oroszlán felnyitja a hamarosan eljövő vasárnaptörvénnyel kapcsolatos igazságokat, és e igazságok a pecsétet a bölcs szüzek homlokára nyomják rá, a közelgő válságot megelőzően. A Júda törzséből való Oroszlán teljes mértékben ismerte Máté tizenhatodik fejezetének bizonyágtételét, és az Ő látogatása Cézarea Filippiben összhangban állt Dániel Paniumról szóló bizonyágtételével; és tudta, hogy a kereszt árnyéka, amely alatt Ő és tanítványa Cézarea Filippiben álltak, az eljövendő vasárnaptörvény árnyékát jelképezte az Ő végidőben élő népének történetében.

Ettől fogva kezdte Jézus megmutatni tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, meg kell öletnie, és harmadnapon fel kell támadnia. Ekkor Péter félrevonta őt, és dorgálni kezdte, mondván: Isten mentsen, Uram; ez nem történhet meg veled. Ő azonban megfordult, és ezt mondta Péternek: Távozz tőlem, Sátán; botrányozásomra vagy, mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberekéire. Ekkor Jézus ezt mondta tanítványainak: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti azt; aki pedig elveszti életét énértem, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall? Vagy micsoda váltságot adhat az ember a lelkéért? Mert az embernek Fia eljön majd az ő Atyjának dicsőségében angyalaival együtt; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint. Bizony mondom néktek: vannak

némelyek az itt állók között, akik nem ízlelik meg a halált, mígnem meglátják az embernek Fiát eljönni az ő országában. Máté 16:21–28.

Az első — és ezért az első említés szabálya alapján a legfontosabb — dolog, amelyet Jézus a kereszten való szenvedésekről mondott tanítványainak, az volt, hogy ha Őt akarják követni, nekik is fel kell venniük a saját keresztyüket. White testvérő világosan kijelenti, hogy a kereszty egyben az iga is. Az iga és a kereszty az ember személyes akaratának jelképei, és minden az akarat helyes gyakorlásától függ. Az az erő, amely Isten templomát fenntartja, egy megöletett Bárány, amelyet egy „oszlopra” függesztettek. A megöletett Bárány az alacsonyabb, testi természet megfeszítését jelképezi, és az „oszlop”, amelyre a halott test felfüggesztetik, az akarat. Krisztus azzal adta példáját arra nézve, miként kell győzni, hogy akaratát mindenkor Atyja akaratának rendelte alá, és e mű véghezvitelért Atyjával együtt a trónra ült. A győzelem jelképe a megöletett Bárány, amely az oszlopra van függesztve. Mindezek az igazságok közvetlenül azokhoz kapcsolódnak, akiket Péter jelképez.

A Philadelphiához, amelyet az exeteri sátor képvisel, ez intéztetik:

Aki győz, oszloppá teszem az én Istenem templomában, és többé nem megy ki onnan; és felírom őrá az én Istenem nevét, és az én Istenem városának nevét, az új Jeruzsálemét, amely a mennyből száll alá az én Istenemtől; és felírom őrá az én új nevemet. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:12–13.

Aki győz, amint Krisztus győzött, új nevet kap, miként Simon Barjona is, és oszloppá lesz Isten templomában, amiként Krisztus is a megöletett Bárány, aki oszlopra függesztetett Isten templomában. Amikor úgy győznek, amint Krisztus győzött, ők is a mennyei helyeken ülnek majd a trónon, miként Krisztus is.

A Watertown-i sátor által jelképezett Laodíceához ez hangzik:

Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja az én szómat, és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem. Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amiképpen én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 3:20–22.

Az első igazság, amelyet Jézus a tanítványoknak mondott, amikor elkezdte feltárni a kereszty szenvedéseit, az az igazság volt, hogy az embereknek úgy kell győzniük, éppen úgy, amint Ő példát adott a győzelemre. Az embereknek meg kell feszíteniük a testet indulataival és kívánságaival együtt. Amikor ez megtörténik, a mennyei helyekre ültetnek.

Még amikor halottak voltunk is a bűnökben, megelevenített minket együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg), és együtt feltámasztott, és együtt ültetett a mennyei helyekre Krisztus Jézusban. Efezus 2:5, 6.

Miután a megfeszítés igazságát a személyes felelősség szempontjából feltárta, Júda törzsének Oroszlánja egy másik igazságot is hozzáfűzött, amely az utolsó napokra vonatkozik.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a maga lelkében kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságul a lelkéért? Mert az Emberfia eljő az ő Atyjának dicsőségében az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint. Bizony mondom néktek, vannak némelyek az itt állók között, akik nem ízlelik meg a halált, mígnem meglátják az Emberfiát eljöni az ő országában. Máté 16:26–28.

Amikor az Éjféli Kiáltás üzenetét Júda törzsének Oroszlánja feltöri a száznegyvennégyezer lepecsételésének záró időszakában, lesznek olyanok, akik nem halnak meg. Ekkor kifejezetten a száznegyvennégyezerhez szólt, az Ő utolsó napi népéhez, akik nem ízlelik meg a halált. Ezért a Caesarea Filippiben tett látogatása után hat nappal Júda törzsének Oroszlánja feltárt egy igazságot, amelynek meg kellett erősítenie tanítványait a kereszt közelgő válságára, de még ennél is inkább a hamarosan bekövetkező vasárnaptvörvényről szólt.

És hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és annak testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És elváltozott előttük; arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehér lett, mint a világosság. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés, amint vele beszélgettek. Péter megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk; ha akarod, készítsünk itt három hajlékot: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. Miközben még beszélt, íme, fényes felhő borította be őket; és íme, szózat hallatszott a felhőből, amely ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm; őt hallgassátok. Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és igen megrémültek. Jézus pedig hozzájuk lépett, megérintette őket, és ezt mondta: Keljetek fel, és ne féljetek. Amikor pedig felemelték szemüket, senkit sem láttak, csak egyedül Jézust. És miközben lejöttek a hegyről, Jézus megparancsolta nekik, ezt mondván: Senkinek se mondjátok el e látomást, amíg az Emberfia fel nem támad a halottak közül. És tanítványai megkérdézték őt, ezt mondván: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie? Jézus pedig felelően, ezt mondta nekik: Illés valóban eljön előbb, és helyreállít mindent. De mondom nektek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerték fel őt, hanem azt tették vele, amit akartak. Ugyanígy fog szenvedni tőlük az Emberfia is. Akkor a tanítványok megértették, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik. Máté 17:1–13.

Az igeszakaszban Júda törzsének Oroszlánja közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt feltöri azokat az igazságokat, amelyek lepecsételik a száznegyvennégyezeret, mert „közel van az idő”. Először a kereszt szenvedését azonosította, és ezt a tapasztalatot úgy mutatta be, mint meghatározó különbséget egy olyan csoport és egy másik csoport között, akik közül az egyik megtagadná akaratának gyakorlását a test megfeszítésében, a másik pedig Krisztus példáját követné. Azután eléjük tárta, hogy ők a föld történelmének utolsó nemzedékét képviselik, amikor lesznek emberek, akik a 2001. szeptember 11-én bekövetkezett feltöréstől az Ő visszatéréséig élnek.

Ekkor bemutatta megdicsőült lényének látomását, és vele volt Mózes és Illés. A lepecsételési üzenet, amely feltáratott, Jézus Krisztus kijelentése, amely Mózessel és Illéssel kapcsolatos, és ez az üzenet 2023 júliusában kezdett feltárulni, amikor a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja, akik Mózes és Illés, sorról sorra mint azok a jelképek lettek megalapozva, amelyek a száznegyvennégyezer lepecsételését ábrázolták. Amikor a három tanítvány meglátta a látomást és meghallotta Isten szavát, „arcra borultak, és igen megrémültek. És Jézus hozzájuk lépett, megérintette őket, és ezt mondta: Keljetek fel, és ne féljetek.”

Az a látomás, amelyet a három tanítvány látott, Krisztusnak az utolsó napokban megnyilvánuló dicsőségének látomását ábrázolja, ezért ugyanaz a látomás, amelyet Dániel a tizedik fejezetben látott.

És egyedül én, Dániel, láttam e látomást; mert a férfiak, akik velem voltak, nem látták a látomást; de nagy rettegés szállta meg őket, úgyszólván elfutottak, hogy elrejtőzzenek. Ezért egyedül maradtam, és láttam e nagy látomást, és semmi erő nem maradt bennem; mert épségem romlássá változott bennem, és semmi erőt nem tartottam meg. Mégis hallottam szavainak hangját; és amikor hallottam szavainak hangját, akkor mély álomba estem arccal a földre, arcommal a föld felé. És íme, egy kéz megérintett engem, amely térdeimre és kezeim tenyereire állított. És így szólt hozzám: Dániel, te igen szeretett férfiú, értsd meg a szavakat, amelyeket szólok neked, és állj fel a helyedre, mert most hozzád küldettem. És amikor e szót szólotta hozzám, remegve álltam fel. Akkor ezt mondta nekem: Ne félj, Dániel, mert az első naptól fogva, hogy szívedet arra adtad, hogy megérts, és megalázd magad Istened előtt, szavaid meghallgattattak, és én a te szavaid miatt jöttem. Dániel 10:7–12.

A Máté tizenhetedik fejezetében feljegyzett színeváltozás látomása Dániel tizedik fejezetének tükörképszerű látomása, amely akkor megy végbe, amikor Ezékiel halott, száraz csontjai feltámadnak. A látomás és a hozzá kapcsolódó üzenet az imádók két osztályát nyilvánítja ki: az egyik az exeteri sátorban, a másik a watertowni sátorban van; ez utóbbi Jeremiás csúfolódók gyülekezete és János Sátán zsinagógája. Miként a látomás hatása Dániel bizonyágtételében, úgy itt is: „amikor pedig a tanítványok ezt hallották, arcra estek, és igen megrémültek. És Jézus hozzájuk lépett, megérintette őket, és ezt mondta: Keljetek fel, és ne féljetek.” A látomás mindkét esetben hallható és látható volt, és mindkét példában félelmet idézett elő. Mindkét bizonyágtételben „érintésre” volt szükség az erő megerősítéséhez.

A megdicsőülés látomása többek között annak bizonyítéka volt, hogy Isten Igéje soha nem vall kudarcot, mert Máté tizenhatodik fejezetének utolsó versében Jézus kijelentette: „Vannak némelyek az itt állók közül, akik nem ízlelik meg a halált, míg meg nem látják az Emberfiát eljönni az ő országában.” A megdicsőülés „az Emberfia” eljöveteleének szemléltetése volt az Ő országában.

„Mózes a megdicsőülés hegyén Krisztus bűn és halál feletti győzelmének tanúja volt. Azokat képviselte, akik az igazak feltámadásakor előjönnek a sírból. Illés, aki anélkül ragadtatott a mennybe, hogy meglátta volna a halált, azokat képviselte, akik Krisztus második eljövetelekor élni fognak a földön, és akik „egy szempillantásban, egy pillanat alatt, az utolsó trombitaszóra” elválnak; amikor „e halandónak halhatatlanságot” kell öltenie, és „e romlandónak romolhatatlanságot” kell öltenie. 1Korinthus 15:51–53. Jézus a menny világosságába volt öltözve, amint meg fog jelenni, amikor „másodszor, bűn nélkül, üdvösségre” eljön. Mert eljön „az Ő Atyjának dicsőségében a szent angyalokkal”. Zsidókhoz 9:28; Márk 8:38. A Megváltó tanítványoknak tett ígérete most beteljesedett. A hegyen a dicsőség jövő országát kicsinyben ábrázoltatott,—Krisztus, a Király, Mózes mint a feltámadott szentek képviselője, és Illés mint az elragadtatottaké.” Jézus élete, 421.

A lepecsételés igazsága magában foglalja annak azonosítását, hogy a száznegyvennégyezer azok, akiket a Jelenések könyve hetedik fejezete ábrázol, akik nem halnak meg, és akiket Illés jelképez; továbbá, hogy a Jelenések könyve hetedik fejezetében szereplő nagy sokaság azok, akiket Mózes jelképez, akik meghalnak. Az egyik csoport a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének első szózatára hívatottak el, a másik csoport pedig a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének második szózatára.

Az érintés után Jézus további utasítást adott a tanítványoknak, amikor ezt mondta: „A látomást senkinek se mondjátok el, amíg az Emberfia fel nem támad a halottak közül.” Az elváltóság látomását, amely a tükör látomása, valamint Ézsaiás látomását a hatodik fejezetben, továbbá Pál látomását, amikor a harmadik égben volt, és Ezékielnek a kerekében levő kerekekről szóló látomását Júda törzsének Oroszlánja lepecsételte, egészen Krisztus feltámadása utánig.

Krisztus feltámadása annak a két tanúnak a feltámadását jelképezi, akik Krisztussal együtt voltak abban a bizonyos látomásban, és akiknek 2023 júliusában kellett feltámadniuk. Abban az időpontban a pecsételés üzenete fel lett volna tárva a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének két tanúja és a hűségesek két csoportja előtt, és a világ végén megnyilvánuló Krisztus dicsőségének tükör-látomásába lett volna helyezve.

A megpecsételés üzenete a Jelenések könyve első fejezetének első három versével összefüggésben is elhelyezést nyer, ahol a közlési láncolat – amely az istenség és az emberiség egyesülését jelképezi – lépcsőről lépcsőre feltárul abban a folyamatban, ahogyan a megpecsételés üzenete bemutatásra kerül azok előtt, akik jelöltek arra, hogy a százhuszonnégyezer között legyenek.

A lépcsőről lépcsőre haladó folyamat az Atyától a Fiúhoz, Gábiel angyalhoz, Jánoshoz, majd a gyülekezetekhez vezetett. Az isteni Atyától az isteni és emberi Fiúhoz, egy büntelen teremtményhez (Gábiel), egy bukott teremtményhez (János), végül az Ázsiában levő gyülekezetekhez (a világhoz). Ezt az öt lépést kifejezetten azonosítja Jézus Krisztus kijelentésének legelső említése, és bármelyik lépés tagadása valamennyi tagadását jelenti.

E kinyilatkoztatással összhangban a tanítványok ekkor megkérdezték Jézust: „Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie? Jézus pedig felelvén, monda nekik: Illés bizony előbb eljő, és helyreállít mindent. De mondom néktek, hogy Illés immár eljött, és nem ismerték fel őt, hanem azt cselekedték vele, amit csak akartak. Hasonlóképpen az Emberfiának is szenvednie kell majd tőlük. Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szólt nekik.”

Keresztelő János és János, a Jelenések könyvének írója prófétai szerepe a pecsételés üzenetének egyik eleme, és azok, akik a watertowni sátorban úgy döntöttek, hogy figyelmen kívül hagyják Samuel Snow üzenetét, azokat képviselik, akik nem hajlandók elismerni, hogy az Úr azokat a férfiakat választja ki, akiket kiválasztani akar. Az a hang, amely kiválasztott 1989-ben, amely először 1776 után kétszázhusz évvel, 1996-ban tette közzé üzenetét, amely az az őrálló volt, aki azonosította, hogy a harmadik jaj 2001. szeptember 11-én érkezett el, amely előadta a bűnös üzenetet 2020. július 18-án, a pecsételés üzenetének része, és szerepét Keresztelő János jelképezi.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Láttam egy sereget, amely jól őrzötten és szilárdan állt, semmi támogatást nem adva azoknak, akik meg akarták rendíteni a testület megalapozott hitét. Isten helyesléssel tekintett rájuk. Megmutatták nekem a három lépést — az első, a második és a harmadik angyal üzenetét. A velem levő angyal ezt mondta: »Jaj annak, aki ezen üzenetek közül egyetlen követ is elmozdít, vagy egyetlen szeget megmozdít. Ezen üzenetek igaz megértése létfontosságú. Lelkek sorsa függ attól, miként fogadják el azokat.« Ismét végigvezettek engem ezeken az üzeneteken, és láttam, milyen drágán vásárolta meg Isten népe tapasztalatát. Sok szenvedés és súlyos küzdelem árán szerezték meg azt. Isten lépésről lépésre vezette őket, míg szilárd, mozdíthatatlan platformra nem helyezte őket. Láttam egyéneket, amint a platformhoz közeledtek és megvizsgálták annak alapját. Némelyek örömmel azonnal felléptek rá. Mások az alapot kezdték kifogásolni. Azt kívánták, hogy javításokat végezzenek rajta, és akkor a platform tökéletesebb lenne, a nép pedig sokkal boldogabb. Némelyek leszálltak a platformról, hogy megvizsgálják azt, és kijelentették, hogy helytelenül rakták le. De láttam, hogy csaknem mindenki szilárdan állt a platformon, és intették azokat, akik leszálltak róla, hogy hagyjanak fel panaszaikkal; mert Isten volt a fő Építő, és ők Őellene harcoltak. Elbeszélték Isten csodálatos munkáját, amely elvezette őket a szilárd platformra, és egyetértésben szemüket az ég felé emelték, és hangos szóval dicsőítették Istent. Ez hatással volt némelyekre azok közül, akik panaszkodtak és elhagyták a platformot, és azok alázatos tekintettel ismét felléptek rá.”

„Visszairányították figyelmemet Krisztus első adventjének hirdetésére. János Illés lelkével és erejével küldetett, hogy elkészítse Jézus útját. Azok, akik elutasították János bizonyágtételét, nem részesültek Jézus tanításainak áldásaiban. A közeledő eljövételét előre hirdető üzenettel szembeni ellenállásuk olyan helyzetbe juttatta őket, amelyben nem tudták készségesen elfogadni a legerősebb bizonyítékot sem arra nézve, hogy Ő a Messiás. Sátán azokat, akik elutasították János üzenetét, még tovább vezette: Krisztus elutasítására és keresztre feszítésére. Ezzel magukat olyan állapotba helyezték, amelyben nem részesülhettek pünkösdi napjának áldásában, amely megtanította volna nekik a mennyei szentélybe vezető utat. A templom kárpitjának kettéhasadása megmutatta, hogy a zsidó áldozatokat és szertartásokat többé nem fogadják el. A nagy Áldozat bemutatott és elfogadtatott, és a Szentlélek, aki pünkösdi napján leszállt, a tanítványok gondolatait a földi szentélyről a mennyeire irányította, ahová Jézus a saját vére által lépett be, hogy tanítványaira kiáraszsa engesztelése jótéteményeit. A zsidók azonban teljes sötétségben maradtak. Elveszítettek minden világosságot, amelyet az üdvösség tervéről kaphattak volna, és továbbra is haszontalan áldozataikban és felajánlásaikban bíztak. A mennyei szentély lépett a földi helyébe, ők azonban semmit sem tudtak e változásról. Ezért nem részesülhettek Krisztus közbenjárásának áldásaiban a szenthelyen.”

„Sokan rémülettel tekintenek a zsidók eljárására Krisztus elutasításában és keresztre feszítésében; és amikor szégyenteljes bántalmazásának történetét olvassák, azt gondolják, hogy szeretik Őt, és nem tagadták volna meg úgy, mint Péter, sem nem feszítették volna keresztre úgy, mint a zsidók. Ám Isten, aki mindenkinek szívét vizsgálja, próbára tette azt a Jézus iránti szeretetet, amelyet magukban érezni vallottak. Az egész menny a legmélyebb érdeklődéssel figyelte az első angyal üzenetének fogadtatását. De sokan, akik vallották, hogy szeretik Jézust, és könnyeket hullattak, miközben a keresztről szóló történetet olvasták, gúny tárgyává tették eljövételének örömhírét. Ahelyett, hogy örömmel fogadták volna az üzenetet, kijelentették, hogy az csalódás. Gyűlölték azokat, akik szerették az Ő megjelenését, és kizárták őket a

gyülekezetekből. Akik elutasították az első üzenetet, azoknak a második sem válhatott javára; és nem részesültek haszonban az éjféli kiáltásból sem, amelynek az volt a rendeltetése, hogy előkészítse őket arra, hogy hit által Jézussal együtt belépjenek a mennyei szentély szentek szentjébe. És mivel elutasították az előző két üzenetet, annyira elsötétítették értelmüket, hogy semmi világosságot sem láthatnak a harmadik angyal üzenetében, amely megmutatja az utat a szentek szentjébe. Láttam, hogy amiként a zsidók keresztre feszítették Jézust, úgy a névleges egyházak is keresztre feszítették ezeket az üzeneteket, és ezért semmi ismeretük nincs a szentek szentjébe vezető útról, és nem részesülhetnek Jézus ottani közbenjárásának áldásában. Mint a zsidók, akik hiábavaló áldozataikat mutatták be, úgy ők is hiábavaló imádságaikat ahhoz a részhez küldik fel, amelyet Jézus elhagyott; és Sátán, akinek tetszik ez a megtévesztés, vallásos jellemet ölt, és ezeknek a magukat kereszténynek vallóknak az elméjét magához vonja, hatalmával, jeleivel és hazug csodáival munkálkodva azon, hogy csapdájába erősítse őket. Némelyeket egyik módon téveszt meg, másokat más módon. Különbőféle csalásokat készített elő, hogy különböző elmékre hasson. Némelyek borzadva tekintenek az egyik megtévesztésre, miközben a másikat készséggel elfogadják. Sátán némelyeket a spiritualizmus által téveszt meg. Világosság angyalaként is fellép, és hamis reformációk által terjeszti befolyását az országban. Az egyházak ujjonganak, és úgy tekintik, hogy Isten csodálatos módon munkálkodik értük, holott az egy másik lélek munkája. Az izgalom el fog halni, és a világot meg az egyházat rosszabb állapotban hagyja, mint amilyenben azelőtt voltak.”

„Láttam, hogy Istennek vannak őszinte gyermekei a névleges adventisták és a bukott egyházak között, és mielőtt a csapások kiáradnának, lelkészeket és népet ki fognak hívni ezekből az egyházakból, és örömmel fogadják majd az igazságot. Sátán tudja ezt; és mielőtt a harmadik angyal hangos kiáltása felhangzanék, izgalmat támaszt ezekben a vallási közösségekben, hogy azok, akik elutasították az igazságot, azt gondolhassák, hogy Isten velük van. Azt reméli, hogy megtéveszti az őszintéket, és arra vezeti őket, hogy azt higgyék, Isten még mindig az egyházakért munkálkodik. De a világosság fel fog ragyogni, és mindazok, akik őszinték, elhagyják a bukott egyházakat, és a maradék mellé állnak.” Early Writings, 258–261.